

Да дойде миръ и свободата
Да грѣйне слабитѣ въ тозъ свѣтъ,
Надъ тѣхъ да блѣсне пакъ зората,
Да нѣма сълзи, скръбъ и гнетъ.

А той наближва — иде вече,
Не виждаме му ний ликътъ,
Усѣща се че недалече
Отъ насъ е свѣтлия му пѣтъ.

И тоя гостенинъ съсъ пѣсенъ
Ще го посрѣщнемъ гордо ний,
Кога врагътъ ни лудъ и бѣсенъ
Ликътъ си злобенъ ще закрий.

Той ужасъ носи за тирана
И плачъ, ридане, вѣченъ срамъ,
А намъ — честь, слава и осанна
Прѣдъ дверитѣ на родний храмъ!

Люб. Бобевски.

